

Anyanyelvű irodalmunk keletkezésének körülményeiről nagyon keveset tudunk. Kiváló irodalomtörténészeink, Horváth János és Tarnai Andor megállapításai nyomán sokan azt gondolták, hogy a kódexeinket másoló apácák szabadon alakították a szerzetesek által magyarrá fordított szövegeket. Nem is tévedhettek volna nagyobbat. E könyv szerzője a kétszeres másolatok mikrofilológiai elemzésével bizonyítja, hogy a scriptorok még mintapéldányuk hangjelölését is követték, az eredetihez tudatosan nem tettek hozzá, és nem is vettek el belőle.

A szerzetesek – vetélkedve az eredeti fordítóval – javították a szövegeket, mielőtt újból átadták másolásra. Kempis Tamás munkáját, a *Krisztus követését* egyenesen négyszer dolgozták át úgy, hogy még ismerték az eredeti fordítót, akivel egy konventben éltek. A ferencesek, amikor az 1520-as évek végén a domonkos apácáknak adtak másolásra szövegeket, azokat is előbb átdolgozták. A magyar szerzetesi reform ebben is hasonlított a németre: vezetői jól tudták, a megújuláshoz pontos és jó szövegek kellenek.

Több mint százéves, mindeddig elodázott feladatot teljesít ez a könyv, amikor szövegkritikai módszerrel vizsgálja középkori kódexeinket. A munka eredménye alapvetően más megvilágításba helyezi irodalmunk kezdeteit: leszámol a magányos fordítóról szóló elképzeléssel, s azzal, hogy a fordítókat nem vezették retorikai szempontok.

5200 Ft

9 789634 561316

Lázs Sándor • Szerzetesek vetélkedése

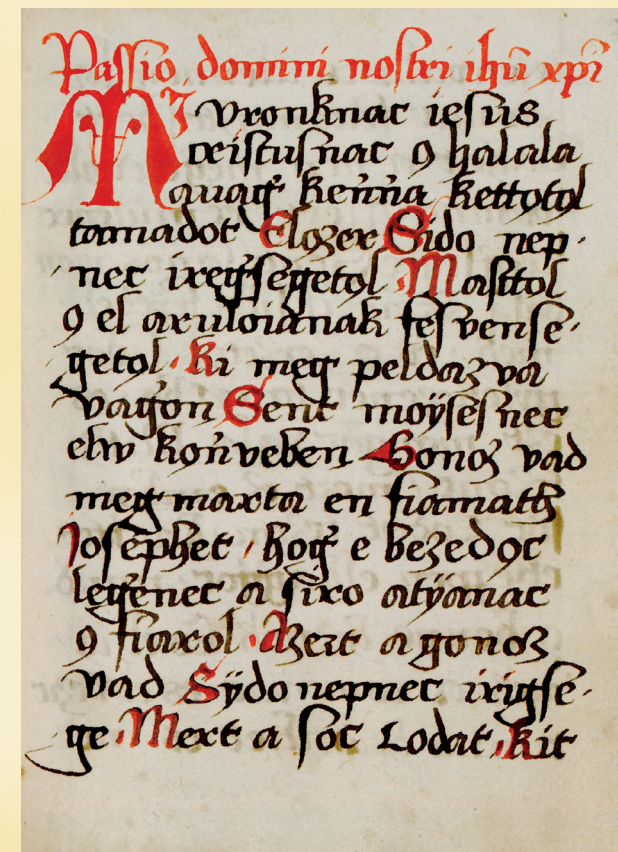

BALASSI
KIADÓ

Lázs Sándor

Szerzetesek vetélkedése

Fordítások és átdolgozások
XVI. század eleji kódexeinkben

BALASSI KIADÓ